

1.

8. června 2010

V pokoji číslo dvě jsme strávili skoro celý den a následující noc. Teď, když jsme měli před sebou celý život, se čas nějakým zvláštním způsobem zkomprimoval. Můj strach mi připadal neopodstatněný a já se s tím pocitem nedokázala smířit.

„Proč nezůstaneme tady?“ zeptala jsem se mezi zmačkanými prostěradly. „Je nám tady dobře, ne?“

V mé prosbě byla bezpochyby obsažena i trocha nostalgie. Měsíce strávené v Joséphinině pokoji se rovnaly rozkoši, lenosti a bezstarostnosti. Vysněný život, jenž zářil v mých vzpomínkách jako zlatý věk naší lásky.

Louis na mě vrhl odzbrojující úsměv, který mě od našeho prvního setkání vždycky zbavil veškerého podezření, jaké jsem vůči němu cítila. Byl to úsměv, který by mnozí lidé označili za pustošící, ale já v něm četla dětskou nevinnost. Člověk dokáže odolávat příliš sebejistým svůdcům, ale lze vůbec bojovat s takovou čistotou a líbezností?

Strčil si pod hlavu polštář, aby měl obličej ve výšce mé tváře. V očích mu duhově zářily líné paprsky končícího dne.

„Mám paní Barletové připomínat, že má od této chvíle k dispozici mnohem pohodlnější domov?“

Z této vzdálenosti, v níž mě hýčkal jeho pravidelný dech a opály mě závany jeho vůně, jsem žádný protiargument najít nedokázala.

Čekal na nás nově zrestaurovaný palác slečny Marsové se stovkami metrů čtverečních. Ale stejně tu byla jedna maličkost, která...

„Myslela jsem, že ho policie až do soudního projednávání uzavřela.“

„Ne. Zerkimu se podařilo dojednat, že zapečetěný zůstane pouze vchod do suterénu. Zbytek domu patří nám.“

Nepostradatelnému advokátovi se opět podařilo jako zázrakem odstranit překážky tyčící se kolem Louise. Bude to tak pořád? Podaří se díky jeho mistrovství odfouknout všechny mraky, které stahovala nad mým manželem justice?

„Můžeme se tam vrátit hned... Samozřejmě jestli chceš.“

Na stránkách časopisů o bydlení všichni autoři bez výjimky palác slečny Marsové obdivovali a tvrdili, že je to vysněný dům všech novomanželů. Přesto jsem na to místo neměla jedinou dobrou vzpomínku. Byl to jistě dokonalý dům, ale naše láska v něm nezačala a naše city se s historií tohoto místa nepropojily.

„A až budeš chtít být sama, nic ti nebrání jít do toho tvého bytčku. Třeba bys tam mohla psát...“ dodal něžně a velkomyslně.

Narážka na naši společnou vášeň mě samozřejmě dojala. Navíc mě uklidnilo, že se můžu ukrýt do svého hnízdečka pod střechou. Nestanu se vězenkyní paláce slečny Marsové jako Aurora v bytě George Sandové na Orléanském náměstí. Kdykoliv se budu moci vrátit ke své nezávislosti ve čtvrti Marais, nacházející se jen pár sta-

nic metra od našeho nového domova. Tak proč mi připadá návrat „domů“ jako krok špatným směrem?

Tiché tůk tůk na prosklené dveře přerušilo mé úvahy. Stále ještě nahý Louis vyskočil z postele a šel Ysiamovi otevřít. Stihla jsem si jen tak tak přes sebe přetáhnout prostěradlo, které v tomhle ostrém světle stejně prosvítalo. Hotelový poslíček vešel dovnitř, evidentně v rozpacích, a usmíval se jako vždycky.

„Dobrý den, slečno Elle,“ pozdravil mě jako obvykle velmi uctivě. V ruce nesl velkou cestovní tašku.

„Dobrý den, Ysiame. Pojď dál.“

Vedle Sophie patřil tenhle mladý muž ze Srí-Lanky k nejdůvěrnějším lidem mého okolí. K těm, které jsem moc ráda vídala. Skutečnost, že se teď objevil v tomto pokoji, mi připadala naprosto přirozená. Díky jeho přátelství jsem si uvědomovala, že Hotel des Charmes se bezpochyby nejvíc podobá mé představě domova, jakkoliv to bylo v případě hodinového hotelu zvláštní a nemístné.

Ysiam vybalil z tašky věci, pro něž ho Louis poslal domů, a pečlivě je rozložil na opěradlo židle. Louis mu za jeho úsilí zaplatil a Ysiam se s chápavým úsměvem vzdálil.

Můj muž se rychle oblékl, pak si v košili a v bílých lněných letních sluníčkových kalhotách stoupl před postel a hlasem imitujícím zpěvavý akcent hotelového poslíčka oznámil:

„Kdyby se slečna Elle uráčila a doprovodila mě na můj zámek...“

Vzal mě za ruku, prudce si mě přitáhl k sobě, chytil mě za boky a rukama vyzkoušel, jak se změnilo tělo, jež teď patřilo výlučně jemu.

Pokud by mohl někdo přesně popsat, jak se za tu dobu vyvinulo, byl by to pouze on. Zažil mě nejdřív baculatou, pak drobnější, s napjatější pokožkou, a teď rozkvetlou v dospělou ženu. Zabořil nos do prohlubně na mém krku a zhluboka nasál mou vůni, jako by to byla droga.

„Zbožňuju vůni tvé kůže, když z ní vyprchá parfém...“

„Já vím... Voním božsky,“ odpověděla jsem trochu hloupě.

Ale z jeho naléhavého pohledu jsem pochopila, že si vůbec nedělá legraci. Rukou vyjel od zadku až nahoru k mému zátylku a něžně ho stiskl.

„Myslíš, že bys ho mohla přestat používat?“

„Parfém?“ vykřikla jsem.

„Ano... Abych cítil tvou přirozenou vůni. *Tebe*.“

Vida, kam až došel ve svých rozmarech. Zase další zkouška? Včera v noci mezi dvěma steny slíbil, že jich má pro mě ještě pár připravených.

Znovu jsem na jeho návrh reagovala s lehkým nadhledem.

„Drahý pane, abyste mi zabránil používat parfém, musel byste mě k tomu přinutit.“

„Dobře, přesně to se chystám udělat,“ odpověděl. Konečně i on začal žertovat. „Řekněme, že to plánuji na nejbližších padesát nebo šedesát let. Vyhovuje vám to?“

„Hm,“ odpověděla jsem a ušklíbla se. „Zní to sice hezky, ale zatím parfém používat budu.“

Po několika vášnivých polibcích do mě pronikl, vestoje, celý oblečený, jen z rozepnutého poklopce vytáhl úd. Mám tyhle spontánní rychlovky strašně moc ráda. Nikdy nám spolu nebylo tak dobře, jako když jsme nechali volný průchod nečekaným tužbám.

Zkušeně si mě otočil, položil mě na břicho a opřel o okraj postele, takže jsem se koleno skoro nedotýkala země. Potom si za mě klekl a vzápětí jsem ucítila, jak jazykem proniká do mé brázdy, jak jím jezdí od zadečku zpátky ke kundičce. Chvějící se mokrou špičkou protahoval obě dírky, a když mě pak rukama vzal za zadek, zatoužil po intenzivnějších pocitech. Postupně do mě strkal prsty, jazyk a nos. Nedočkavě a vlhce jsem se mu otvírala dokořán. Mé pohlaví, nebo spíš *naše* pohlaví, se proměnila v DNA našeho vztahu, k níž jsme se vraceli v každé důležité etapě našeho příběhu.

Nikdy jsme nesestavili seznam našich nejoblíbenějších pozic, ale pozice ze zadu k nim bezpochyby patřila. Louis to instinktivně pochopil, když mi před rokem, v době, kdy pro mě ještě byl jen pronásledovatelem bez tváře, poslal následující anonymní poznámku: „Při pozici ze zadu dosáhnu orgasmu snadněji než při jiných pozicích... Právě proto, že je to tak zvířecí.“ Od naší první noci jsme si tuhle pozici zamilovali oba.

Ale kupodivu do mě tentokrát nepronikl hned a nechal svůj úd orosený touhou a s extrémně napjatou uzdičkou potulovat se chvíli kolem mé vaginy, ťukat na mé perineum a otevřené pysky. Evidentně cítil uspokojení, když viděl, jak se moje žízeň proměňuje v utrpení... Pak už jsem to nemohla dál vydržet a musela jsem ho úpěnlivě a na rovinu poprosit:

„Strč ho tam... Prosím tě, strč ho tam!“

Pomaličku ho do mě začal sunout, s rozkoší anglického dandyho natahujícího si rukavici a vychutnávajícího každý pocit, který mu postupně pronikání údu mohlo přinést. Pak, jako kdybych ho

do sebe vtáhla, vyrazil posledním krátkým pohybem kupředu. Už v tom nebyla žádná vypočítavost. Podobně jako včera večer v autě, i teď nechal úd chvět se v mých hlubinách, poblíž děložního hrdla. Každá jeho křeč masírovala mou chvějící se sliznici a probouzela ty nejvzdálenější zóny mé kundy.

Ale rychle změnil tempo a jeho pohyby tam a zpátky začaly být čím dál pravidelnější a průbojnější. Tetování na jeho podbřišku se při každém přírazu otisklo mezi mé pŮlky. Dnes si už nemyslím, že ve mně tato pozice probouzí zvíře. Způsobuje, že zapomínám, kdo jsem, že se proměňuji v kus masa vnímajícího rozkoš. Je to přesně tak. Ráda se vystavuji těm nejšílenějším útokům.

Závěrečné zrychlení spustilo takový přechod do jiné tóniny, jaký jsem ještě nikdy nezažila. Nedokázala jsem zadržet dlouhý pronikavý výkřik, trvajícím po celou dobu, kdy jsme spolu prožívali orgasmus.

Byl to křik na rozloučenou s Hotelem des Charmes. Bezstarostné sbohem. Pozdrav našemu manželskému životu.

Bála jsem se návratu do rue de la Tour-des-Dames. Klidně jsme se tam mohli potkat s Davidem. Ale ne, dnes v podvečer byla ulice prázdná a pouze hladové mňoukání Félicité rušilo momentální klid.

„Pojď sem, zlatíčko!“ zašeptala jsem a vzala chlupatou a vrnící kouli do náruče.

Můj švagr David se neobjevil od chvíle, kdy mi připravil past v Hotelu des Charmes, kde mě málem nechal svými pohůnky znásilnit!